

[Erik Kragh.]

spørgsmålet er altså, om NATO er gået i opløsning. Det er noget, man fra NATO-modstandernes side ynder at påstå; men der er ikke tale om nogen opløsning af NATO. Det militære samarbejde går gnidningsløst bortset fra enkelte franske foreteelser.

Det er på det politiske område, vanskelighederne ligger med general de Gaulles politik. I værste fald kan det ske, at general de Gaulle forlader NATO, og så kan man jo spørge: vil dette sprænge alliancen? Og dertil må der svares, at som situationen er i dag, er en atlantisk alliance en hovedhjørnesten i USAs, Storbritanniens, Hollands og Vesttysklands udenrigspolitik og sikkerhedspolitik, og der er intet grundlag for at tro, at disse 4 lande vil opgive en atlantisk alliance med dennes integrerede forsvar.

Derfor vil der for Danmarks vedkommende, når vi skal bestemme vor sikkerheds- og forsvarspolitik, være en atlantisk alliance, som vi kan forblive som medlem af. Den vil ganske utvivlsomt blive omorganiseret på forskellig vis, men kernen i den atlantiske alliance, nemlig den amerikanske kernevåbenbeskyttelse og de konventionelle styrker i Vesttyskland af forskellige nationaliteter, vil stadig eksistere.

Når man taler om et nordisk forsvarsforbund, ja, så er det jo klart, at man kan få mange mennesker i tale, fordi det er noget, som folk gerne ville have i stedet for at være tilknyttet de vestlige stormagter og i særdeleshed Vesttyskland. Spørgsmålet er altså, om det er realistisk. Det kan man naturligvis undersøge, men der er altså visse kendsgerninger, som står fast, og de er af geografisk art:

Disse kendsgerninger er for Danmarks vedkommende, at vi nu engang ligger som en udløber af Centraleuropa, og vort territoriums forsvarsmæssige, strategiske problemer er vidt forskellige fra den skandinaviske halvø. Man må jo ikke glemme, at når man i sin tid oprettede nordregionen inden for NATO, var det et politisk ønske, et berettiget politisk ønske, men det var ikke et militært ønske. Danmark hører jo til Centraleuropa og har gennem sin historie i dette århundrede vist, at det er direkte afhængigt af begivenhederne dér, og hvis man virkelig tænkte sig et nordisk forsvarsfor-

bund, må man være klar over, at de problemer, de tre nordiske lande har, er geografisk vidt adskilte, for nogles vedkommende 4.000 km.

For Norges vedkommende er problemet Nordnorge, forsvaret af Nordnorge, hvor man vanskeligt kan tænke sig nordmændene give slip på den amerikanske og britiske assistance. For Sveriges vedkommende er det forsvaret af grænsen til Finland og den lange Østersøkyst, og for Danmarks vedkommende er det den vestlige del af Østersøen og gennemsejlingsfarvandene. Disse tre ting har ingen sammenhæng med hinanden. Hvorledes vil man i øvrigt inden for et skandinavisk forsvarsforbund sikre Grønland, som jo er en del af Danmark? Og må jeg også have lov at spørge: hvis man nu tænkte sig et isoleret angreb på Nordnorge, ville man så fra dansk side være villig til at gå frivilligt i krig med Sovjetunionen ved at sende tropper til Nordnorge? Det forekommer mig at være urealistisk.

Endelig må man jo spørge de mennesker, der anbefaler det nordiske forsvarsforbund så stærkt, om de også er villige til at betale, hvad det koster, for det fås ikke til den pris, som medlemskabet af NATO fås. Man må formode, at Sverige, der har et forsvarsbudget på, så vidt jeg husker 4,6 milliarder svenske kroner, altså vel en 6 milliarder danske kroner, må stille som forudsætning, at Danmark bringer sit forsvar op på højde med det svenske. Det vil altså blive dobbelt så dyrt som det, vi har i dag, uden i virkeligheden at give os nogen sikkerhed.

Det være fjernt fra mig ikke at ville gå ind i en drøftelse af disse problemer, men jeg mener dog, at det er nødvendigt lige at fremhæve disse kendsgerninger — og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at de ting, jeg har sagt nu, er jo kendsgerninger. Det er om de politiske spændingselementer, der stadig eksisterer i Europa, det er om de militære styrker, der stadig står, hvor de står, det er, at situationen er stadig låst fast, og der er endelig dette, at hvis vi vil have forhandlinger med den anden part, hvis vi ville prøve på at nå en ordening, et arrangement, med den anden part, ja, så er det dumme, vi kan gøre, at svække en sikkerhed, vi har bygget op. Det ville også for Danmarks vedkommende være det dumme, man kunne gøre at svække den sik-